

»Dan!« je nekoliko prijazneje odvrnila štokrlja in dodala:

»Kaj bi pa vidva rada?«

»Veste, milostljiva gospa,« je hitela pripovedovati Mica, »jaz sem Mica Zalolica, tole je pa moj mož Tine Kosmatine, junak, kakršnih ni devet fará daleč naokoli. Imava veliko hišo, kaj hišo, cela palača je, tako je velika in razsežna. Kar prevelika nama je in zato nama je postalo samima dolgčas v njej. Zato sva se zmenila, da bi bilo dobro, če bi imela tudi kaj otrok pri hiši in sva menila, da bi nama jih vi, milostljiva gospa, morda lahko oskrbeli. Nemara jih imate kaj v zalogi?«

»Tisto pa, tisto,« je odvrnila štokrlja. »Prav danes sem dobila novo pošiljko. Koliko bi jih pa rada?«

»Kaj praviš,« se je Mica obrnila k Tinetu, »koliko bi jih vzela?«

»I,« se je Tine popraskal za ušesom in si zavihal brke. »Čim več jih bo, tem bolje bo. Ko pa imava tako veliko palačo.«

»No,« je rekla štokrlja, »spustila vama bom cel zavojček na tla, pa si izberita, kolikor si jih hočeta.«

Poiskala je v gnezdú velik zavoj, si ga otvezla na vrvico in ga s kljunom spustila s hiše na tla.

Mica je pograbila zavojček, še preden pa ga je razvezala, je rekel Tine: »Kaj če bi ves zavojček vzela. Otrok ni nikoli preveč.«

»Prav,« je rekla Mica, »če gospa štokrlja dovolijo?«

»Dovolim,« je rekla štokrlja, »bom imela še manj dela z razpečavanjem blaga.«

Mica in Tine sta se zahvalila radodarni štokrlji in s sladkim bremenom veselo odkorakala proti domu.

Fantiči

Ko sta Mica in Tine prišla domov, sta odložila dragoceno breme in Mica ga je pričela razvezovati. Zložila je vse otročičke iz zavoja, nato pa jih je pričela šteti. Ravno

štiri in štirideset jih je bilo. Ko pa si jih je natančneje ogledala, je spoznala, da so sami fantiči.

»Moj Bog,« je rekla, »sami bučmani so.«

»Kaj, sami bučmani,« je nejevoljno zarežal Tine, »vsaj ena deklica bi bila pa vendar lahko med njimi. Štorklja naju je ogoljufala.«

»Saj sva sama vzela ves zavoj,« je pohlevno ugovarjala Mica.

»No, da, to je že res, pa vseeno bi rad imel pri hiši tudi deklico.«

»Pojdiva še enkrat k štorklji. Morda pa ima še kaj zaloge in nemara se bo še kaka deklica dobila.«

»Prav imaš. Kar hitro na pot, da naju kdo ne prehiti,« je hitel Tine in se odpravljajal z doma.

Deklica

Tedaj se je začulo iz zavojčka, ki ga je Mica položila v stran, ko je odvila vse otročice, drobno vekanje.

»Kaj je to?« je rekla Mica in pogledala Tineta.

»Zdi se mi, da prihaja iz zavojčka. Morda je še kaj notri. Prej najbrž nisi do konca razvila. Morda dobiva še enega dečka. Potem jih bo pet in štirideset. Res lepo število!«

Mica je hitela k zavojčku in ga do konca razvila. In tedaj sta zagledala drobnega otročička s sinjimi očmi in kodrastimi lasmi. Mica je veselo plosknila v roke:

»Deklica je!«

»Deklica!« je ponovil Tine in ves obraz se mu je razlezel v vesel nasmeh. »Deklica,« je rekel še enkrat in vzel drobno stvarco v roke. Božal jo je, ljubkoval in ujčkal na rokah in kar nagledati se je ni mogel.

(Dalje.)

